

"Görmek yaşamaktır,
vuslattır görmek.
Her bakış dünyaya
atılan kementtir,
bir kucaklayıştır,
bir busedir her bakış."

✍ YAZAN: YASİN ASLIYANIK

📅 TARİH: MART / 2019

GÖRMEK SAHIP OLMAKTIR

İzmir'in güzelim ilçelerinden Aliağa. Günlerden Perşembe. Bir dost ziyaretinin nihayetinde, ilçeden erken ayrılığı tercih etmeyerek, gözlerim denizi izlemeyi yeğ-

lemişti. Dışarısı zemheri soğuktan uzak kıyı şubadı. Dalgaların acıma hissini anım-satan, kıyıyı çok da zorlamadıkları hafif esinti giyinmiş belli belirsiz git gelleri. Güneş, pencere kanatları açık salonu ısıtmaya çalışan şömine gibi. Çevrede uçlarında çengelli iğneleri takılı oltalarını suya salıp sanki denizin dibini görüyor gibi bakan balıkçılar. Hemen yanlarında duran su dolu kapların içerisinde öncesinde mavi derinliklerde oynayan balıkların, korku dolu yalnızlıkları ve tüm çırpınışlara rağmen kurtulamamanın kabul edilmiş acı sakinliği. Kenardaki palmiye ağaçlarının tutsak balıklar için bükük boyunlarıyla kederli duruşları. Temiz hava ama baharın şen şakrak işvesinin sezile-memesi. Beyazlarının altında duman rengi zeminin olduğu bulutlar, eğilip de ba-kabildiğim balkır mavi kenarlara küsmüş de, karşıdaki tepelere çekilmiş olmaları, aykırılığımıza yansıyan görüntülerdi.

Gürültü

Oturmak için gittiğim palmiye ağaçlarının perdelediği çay bahçesinde sayıca umulandan az müşteri olması, soğuğa hafifçe yakın duran bu havada insanların ter-cihinin buharının süzülerek terk ettiği sıcak çay olması ve göbekli bardakları sıkıca saran avuç içlerinin yanınca gevşemesi, göze çarpan fotoğraf kareleriydi.

Çerçeve görüntülerden biri de elindeki gazetenin arkasına gizlenen beyaz saçlı adamın, patlama sesiyle irkildiği andı.

-Ne oluyor! Ne patladı! diye seslendi bir anda.

Sesi korku yüklüydü. Oturduğu sandalyeden istemsiz kalkmıştı ayağa. Açık parmak-larıyla sağ eli göğsünün üzerindeydi. Öylece bekledi, bekledi. Sonra acabalı bakışlarıyla sepet örgülü sandalyesine tekrar oturdu. Yere düşen gazete ekine baktı, ama almadı. Masanın üzerindeki yarım kalan çayını biraz ileriye öteledi ve içmedi. Yanında getirdiği pet şişeden ara ara yudumladığı suyla tekrar sağ elini göğsünün üzerine koyarak kalbini yokladı. Bir ara yanına gelen

garsona sordu:

- Evladım ne patladı?
- Valla bilmiyorum amca.
- Duydun değil mi sen de patlama sesini?
- Duymaz mıyım amca. Elimdeki çay dolu bardaklar

titredi.

Garson masanın üzerindeki yarım kalan soğuk çayı sormadan aldı.

- Amca sana sıcak bir çay getireyim. Benden olsun.
- Teşekkür ederim evladım kalkacağım şimdi.

Amca kısa bir süre geçtikten sonra gazetesini masanın üzerinde bırakarak, pet şişe elinde yavaş yavaş adımlarla uzaklaştı mekandan.

Saatin ilerlemesiyle bu kısa kış günlerinde ufuk rengini çabuk değiştiriyordu. Benim de kalkma vaktim gelmişti. Garsona seslendim. Yaşı on sekiz civarında görünen uzun boylu, dik saçlı, yeşil gözlü, dar omuzlu, siyah pantolon üzerine çalıştığı işletmenin ismi yazılı olan bordo kazak giyinmiş bu genç, yanıma geldi.

- Buyrun abi.
- Hesabı alabilir miyim?
- Olur abi.

Masa üzerinde duran dikdörtgen şeklindeki kağıtın üzerine attığı eğri çiziklere bakarak;

- Dokuz lira abi.

On lira verip üstü kalsın diyerek ayrıldım. Herkes gibi ben de merak ediyordum. Bu şid-detli gürültü neydi acaba? Park halindeki arabamı almak için otoparka doğru yürümeye başladım. Toprak zeminden oluşan bu alanda sandalyesini koymuş, üzerinde mühmel bir oturuş sergileyen otuz yaşlarında bir adam. Ona doğru bakınca koşarak yanıma geldi.

- Arabamın anahtarını alabilir miyim?
- Arabanızın plakası?
- 35 — —
- Hemen getiriyorum.

Çabucak giden bu adam kırmızı dikdörtgen kutudan bir kaç anahtara baktıktan sonra soluk soluğa yanıma gelerek, arabamın anahtarını bana teslim etti. Gümüş halkalı anah-tarıma baktığım zaman üzerinde plakamın yazılı olduğu küçük postit kağıt vardı.

- Birader borcum ne kadar?
- Altı lira.
- Ben sana on bir lira versem, sen bana bütün beş lira verebilir misin?

- Olur, olur. Bana zaten bozuk para lazım oluyor. Teşekkür edip, arabamın kapısını açtıktan sonra sordum;

- Birader bu patlama sesi neyin nesiydi? Biliyor musun?
- Beyefendi söylediklerine göre emniyet binasında bir patlama olmuş.
- Nasıl olmuş?
- Herkes bir şeyler söylüyor ama olayı kesin bilen yok.

- Can kaybı yoktur inşallah.
- İnsallah yoktur. Fakat yaralı var diyorlar.
- Neyse, hadi sana kolay gelsin.
- Sağolasın.

Günün sonuna doğru kızaran ufku sağ yanıma alarak açık mavi arabamla yola ko-yuldum. Çıldırıcı trafiğin tüm engellemelerine rağmen zamanı arkama ata evime ulaşmayı başarmıştım. Bu yapıdan içeri girdiğim vakit kızımın heyecan yüklü "ba-bacığım" sesini duymamak imkansızdır. Vecitli saatlerin başlangıç düdüğüdür benim eve gelişim. Hanede gerçek yorgunluğumu silkeleyen ses ise oğlumun çaldığı kanunun uyumlu titreşimleridir. Her zamanki gibi cümbüşü sonlandıran seda mutfaktan gelir.

-Yemek hazır. Kimsenin beni bekletmeye hakkı yok. Çabuk olun!

- Hayatım hemen geliyoruz.
- Kimse elini yıkamadan gelmesin.
- Tamaaam.

Yemeğin hemen ardından dinlenmeye geçmişim. Bu ara telefonumun internetinden haberlere de göz atmayı ihmal etmemiştim. Okuduklarımdan zihnimde geçit yaptıran haber bugünkü merak ettiğim müphem patlamaydı. Bu heyula patlamanın sonu kahreden bir dramdı. Bir polis memurunun sağ elinin bilekten kopuk olduğu, her iki göz küresinin kaybindan dolayı ışık hissinin yok oluşu yazıyordu. Başka da hiç bir şey okumak istemedim. Tüm sesler umutsuz bir sese dönüştü bende. Bakışlarım şifre-lenmişti. Gözlerim anlaşılma-oz olmuştu. Sanki üzerimde üfürükçünün bozamadığı büyü vardı. Bir ara eşimle göz göze gelince sordu;

- Ne oldu sana birden?
- Yok bir şey.
- Var, var. Tanımaz mıyım ben adamı mı? Söyle bakayım ne oldu?

Kısaca özetledim olayı. O da üzölmüştü. Mırıldanı-vermişim.

- Görmemek zor be hayatım.

- Evet zor. "Görmek yaşamaktır, vuslattır görmek.

Her bakış dünyaya atılan ke-menttir, bir kucaklayıştır, bir busedir her bakış." hatırladın mı bu sözleri?

- Hatırladım. Cemil Meriç' in Jurnal'inden.

- İyi hatırladın, Bir tanem.

- Hatırlarım. Çırılçıplaktır onun düşünceleri. İz bırakır. Unutsam da hatırlarım. De-vamını da söylesene.

- Biliyorsundur sen.

- Olsun. Senden duymak güzel.

- "Görmek sahip olmaktır. Gören hangi hakla yalnızlıktan şikayet edebilir? Mevsimler bütün işveleriyle emrindedir, renkler bütün cilveleriyle hizmetindedir. Çiçekler onun için açar, şafak onun için pırıldar. Gütenberg matbaayı onun için icat etmiştir. Hugo o okusun diye yazmıştır şiirlerini. Çocukların tebessümü onun için-dir." Cemil Meriç

- Evet. En acısı da tebessümleri görememek.

Tutukluk yapmıştı bütün duygularım. Sessizce erkenden yatağıma sokuldum. Küstüm ışığa söndürdüm odadaki tüm lambaları. Karanlığı hissetmek için. Fazla dayanamadı kapaklarına oturmuş yorgunluğa gözlerim. Farkında olmadan kapanmış. Uyanınca hatırlayamadım hangi tünele girdiğimi. Yine küstüğüm ışığa açtım gözlerimi, dargınlığı bırakarak. Oturdum yere. Baktım göğe. Bir de hala kopmamış ellerime. Dua ettim. Ettim. Tekrar ettim. Penceresi örölmüş gözlerle. Gönüllerden ışık gönder diye.

Asil adam

Özel bir okulda idareci olarak çalışmaktaydım. Günler aktı, olaylar aktı. Güneş ışığını çekerek günleri alıp alıp kaçtı. Yelkovanın akreple olan mücadelesi bitmedi. Aradan bir buçuk yıl geçmişti. Bir gün yine odamın kapısı çaldı. Nöbetçi öğrenci içeri girerek;

- Hocam dışarıda bir aile var. Kızını okula kayıt yaptırmak için müsaitseniz sizinle görüşmek istiyorlar.

- Müsaitim buyursunlar.

Ayağa kalkarak ailenin içeriye girmesini bekledim. Kapıda belirdikleri an bir bayanla erkek yavaş yavaş içeri girdiler. Ben tebessüm ederek;

- Hoşgeldiniz dedim.

Ama şaşkındım. Yoksa bu o mu? Eli sağ bileğinden kopuk, gözleri yok, yüzünde iz, yürümesi çok

yavaş ama hala gülümseyebilen bir adam. Adamın koluna girmiş, başörtüsünün altında feracesi olan, yüzünde hüznün bütün belirtileri eksiksiz görölen bir kadın. Yanlarında altı yaşlarında bir kız çocuğı. Çok mutlu. Ama çok mutlu. Onlar koltuklara oturana kadar ayakta durdum. Tekrar hoşgeldiniz dedikten sonra isimlerini sordum.

- Benim ismim Özlem. Eşimin ismi Bilal.

- Küçük kız senin adın nedir?

- Emine

- Nerede oturuyorsunuz.

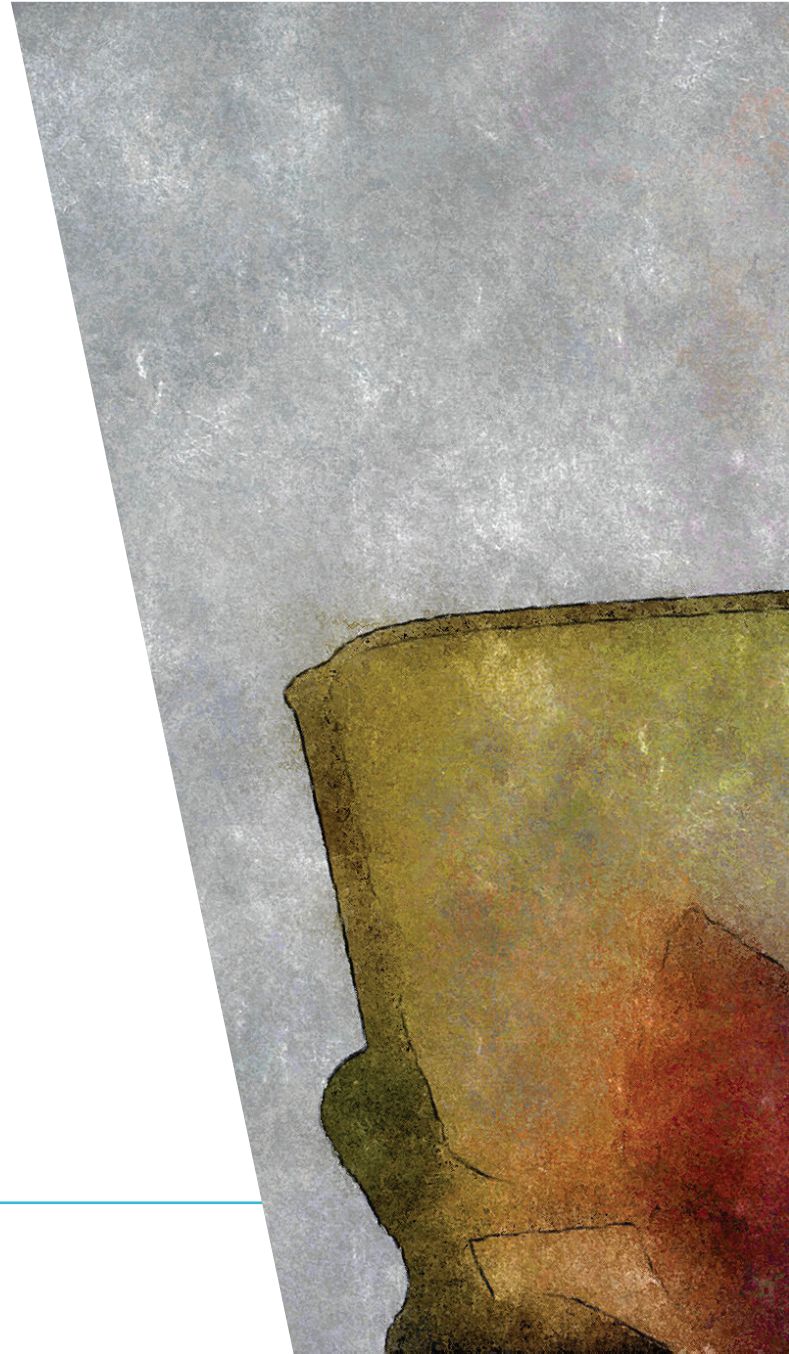
- Aliğa'da

- Aferin sana, ne güzel konuşuyorsun.

- Şey özür dilerim. Sormayı unuttum. Size ne ikram edebilirim?

- Hocam teşekkür ederiz. Size rahatsızlık vermeyelim.

- Estağfirullah öyle şey mi olur. Ne rahatsızlığı.

Bilakis memnun olurum.

Onlar ay istedi. Ama ben kantini arayarak bize kahve yapmalarını

yanında da bir tane meyve suyu getirmelerini rica ettim. Evet bu insanlar yaklaşık on sekiz ay önce haberini okuyunca kahrolduğum aileydi. Bu nasıl bir tevafuktu. Sohbeta devam ettik.

- Size nasıl yardımcı olabilirim.

Ben bayana konuşacak diye bakarken Bilal bey anlatmaya başladı. O kadar sevindim ki. Konuşabiliyordu.

- Hocam ben gazi emeklisi bir polisim. İzmir'de görev yapan on sekiz bomba imha uzmanından biriydim. Bir vatandaşın bomba ihbarı üzerine görevimi yapmak için olay yerine gittim. Yaptığım inceleme sonrası paketin kapalı bir alanda imha edilmesine karar verdim. Bombayı işyerim olan Aliğa Emniyet Müdürlüğüne götürdüm. İmha etmek için hazırla-

nıyordum. Bomba aktif hale gelince insanlara zarar gelmesin düşüncesiyle binanın giriş kapısına yönelip bombayı merdivenin altına attım. Fakat ben tam uzaklaşmadan şiddetle patladı. Bunu benim bu halimi merak edeceğinizden dolayı anlattım. Buraya ise bu güzel kızımın iyi bir eğitim alması için geldim.

Aileye kızlarını okulumuzda gazi kontenjanından yararlanarak ücretsiz okutabileceklerini ifade ettim. Buna çok sevineceklerini düşünmüştüm. Bilal Bey olmayan gözleriyle bana doğru baktı.

- Hocam teklifiniz için teşekkür ederim. Benim param var.

Okulun ücretini ödeyebilirim. Buraya gelirken ücretsiz okutmayı hiç düşünmedim.

- Bilal Bey, kabul ederseniz sevinirim. Kendinizden çok bizi mutlu etmiş olursunuz. Hem de bu kontenjanı doldurarak okulumuza da yardımcı olmuş olursunuz.

"Bombayı işyerim olan Aliğa Emniyet Müdürlüğüne götürdüm. İmha etmek için hazırlanıyordum. Bomba aktif hale gelince insanlara zarar gelmesin düşüncesiyle binanın giriş kapısına yönelip bombayı merdivenin altına attım. Fakat ben tam uzaklaşmadan şiddetle patladı."

Israrlarım üzerine yemek parasını ödemek şartıyla ikna olmuştu. Ne asil bir adamdı. Zengin iş adamları bile pazarlık yapmak isterken, teklifimize bile tenezzül etmeyen asil adam. Öyle olmasa benliğini başkalarına zarar gelmesin düşüncesiyle vakfeder miydi?

Çok mutluydum. Aylar önce acısını çektiğim bu insana yardım edebilmenin huzuru vardı içimde. Kalbim kapakları açılmış baraj gibi coşkundu. Gözyaşlarım gülümsüyor, ruhum kanatlarını çırpıyordu pır pır.

Bilal Bey'le görüşmelerimiz çok sık olmasa da devam ediyordu. Okula gelip gittikçe birbirimizin halini soruyorduk.

Korkunun kol gezdiği kapkara günler

Günler aktı, olaylar aktı. Güneş ışığını çekerek günleri alıp alıp kaçtı. Yelkovanın akreple olan mücadelesi bitmedi. Emine kocaman kız olmuştu. Artık

ortaokula gidiyor-du. Günlerden 15 Temmuz 2016. Ülkede hain, başarısız, kimin planladığı belirsiz bir darbe girişimi olmuştu. Zalim cellat bunu fırsat bilip, eline aldığı satırı kiskandığı, haset ettiği herkese vuruyordu.

İşığa açılan pencereleri kırıyordu. Yanıp sönen paslı bir ampülle aydınlık vaad ederek halkı aldatıyordu. Kendi görüntüsüne aşık bu zalim tüm deli saçmalıklarına mantık kaftanı giydiriyordu. En çok da düşünen beyinlerden ve kapısı açık şuur-lardan

"Günlerden 15 Temmuz 2016. Ülkede hain, başarısız, kimin planladığı belirsiz bir darbe girişimi olmuştu. Zalim cellat bunu fırsat bilip, eline aldığı satırı kiskandığı, haset ettiği herkese vuruyordu."

çok rahatsız oluyordu. Cehaletin sadık madalyasını herkes taksın istiyordu. Bundan dolayı ülkenin en iyi okullarını kapatmış ve yetişmiş eğitimli insanlarını da zulmete mahkum etmişti.

Emine de okulunun kapatılmasına okuldaki herkes gibi çok üzgündü. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Çok sevdiği bu kuruma veda etmek zorunda kalmıştı. Bir çok veliyle ve öğrencilerle vedalaşma imkanımız bile olmamıştı. Bir gün içinde, tutanak tutularak, kapılara kilit vurulup kapı önüne bırakılmıştık. Şahsi eşyalarımızı bile alamadık. Bilal Bey'le de sayamadığım bir çok sebepten dolayı tekrar görüşememiştik.

Dakikaların yıl gibi geçtiği günlerde soluk alıp vermeye çalışıyordum. Başlarda kara bir çatkı gibiydi bitmek bilmeyen zaman.

Bazen haftalarca, bazen aylarca kimseyle görüşemiyordum. Korkunun kol gezdiği kap-kara günlerdi. Şafağındaki kızılık bile yakıyordu beni. Hiç duyulmadık işkencelerin korkunç feryatları geliyordu kulağıma. Ölü vicdanların merhametsiz kahkahaları yankılanıyordu dağlara çarpan seslerde. Günah şerbetini yudumlamayanların ateşe itildikleri hendekler kazılmıştı. Görmemezlikten gelen Firavun temennacıları vardı. Güneş bile karabulutların arkasına saklana saklana gidiyordu ufka. Özgürlüğün olduğu başka memleketlere doğup da kurtulmak için.

Bir akşam telefonumun kısa mesaj alarmı çalmıştı. Mesajı yollayan çok sevdiğim öğrenci velilerinden biri olan Ömer Bey' di.

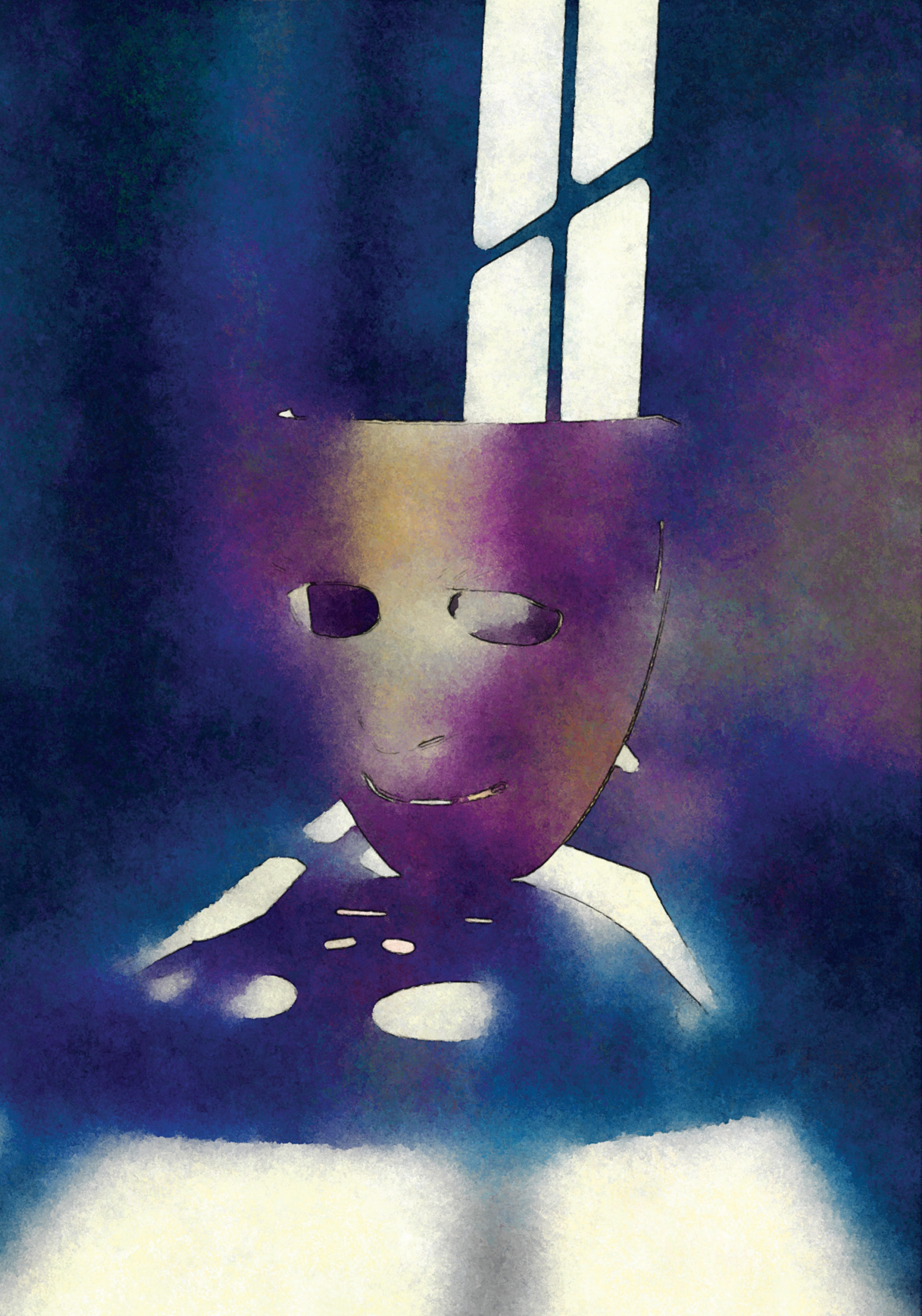
- Yazıyı okudun mu?
- Abi hangi yazıyı?
- "Bombadan daha beter acı" köşe yazısı.
- Kim yazmış? Okumadım.
- Oku, oku . Ahmet TAKAN yazmış.
- Abi ne yazmış? Konusu ne?
- Oku, oku. Sen oku. Görürsün.
- Tamam abi okuyayım.

Ömer Bey'in tavsiye ettiği bu köşe yazısını internetten bulup okumaya başladım. Okuduklarıma inanamıyordum. Bilal Bey'in eşi Özlem Hanım'ın bir köşe yazarından yardım isteyen çığlıklarıydı.

- Özlem Hanım:

"İzmir Aliağa'da yaşamaktayım. Eşim Gazi emeklisi Bilal Konakçı ile 2003 tarihinde evlendim. Biri 3

**"Ölü vicdanların
merhametsiz
kahkahaları
yankılanıyordu
dağlara çarpan
seslerde. Günah
şerbetini
yudumlamayanların
ateşe itildikleri
hendekler kazılmıştı.
Görmemezlikten
gelen Firavun
temennacıları
vardı. Güneş bile
karabulutların ar-
kasına saklana
saklana gidiyordu
ufka. Özgürlüğün
olduğu başka
memleketlere doğup
da kurtulmak için."**

yaşında (Elif), diğeri 13 yaşında (Emine) iki kızımız var. Göndermiş olduğum Ege Üniversitesi Hastanesi Özürlü Sağlık Kurulu Raporunda da görüleceği üzere eşim yüzde 98 engellidir.

20 Aralık 2016 Salı günü sabah 07:30'da FETÖ/PDY soruşturması kapsamında evimize polisler geldiler. Ellerindeki fotoğrafa bakarak eşime Bilal Konakçı olup olmadığını birkaç defa sorarak teyit etmeye çalıştılar. Çünkü ellerinde bulunan fotoğraf eşimin patlamadan önceki haline ait fotoğraftı.

Polis memurları eşime 'Bir yanlışlık olmalı' deyip bir taraftan evde arama yaparken, diğer taraftan savcıya ulaşmaya çalıştılar. An-cak ulaşamadılar. Ben eşimin durumunu anlatmama rağmen polis memurları götürmek zorunda olduklarını ifade ettiler. Ancak merak etmememi akşama ya da en geç Cuma gününe dönebileceğini söylediler.

Ama eşimi 21 gün gözaltında tuttular. 10 Ocak

2017 Çarşamba günü akşam saat 20.00'da çıkarıldığı mahkemede ifade alınmaya başlandı. Eşim ifade verdiği sırada, Baro'nun tahsis ettiği avukat mahkemeye gelmeyip son anda başka bir avukat geldi. An-cak yeni gelen avukat ifadelerden habersiz olduğu için herhangi bir savunma yapamadı. Bu olumsuzluklar neticesinde yüzde 98 engelli olan eşim tutuklandı ve 12 gündür Menemen Hatundere T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu'nda en zor şartlarda tutulmak-tadır.

Eşimi götürdüklerinden beri büyük kızım hiç kimse ile konuşmuyor. Küçük kızım ge-cenin bir vakti kalkıp babasını sorup pencereden dışarıya bakıyor ve babasının gelmesini bekliyor. Düşün ki bu çocuk daha henüz 3 yaşında. Babası engelli olmasına rağmen kızlarımızla çok ilgili bir babadır. Ben zaten artık ne uyuyabiliyor ne yemek yiyebiliyor ne de çocuklarımla ilgilenebiliyorum. Çünkü

Biz zaten eşim Gazi olduktan sonra çok zor şartlardan geçtik. Şimdi sizin aracılığınızla bize bunları yaşatanlara soruyorum. Gözleri görmeyen, ellerini kullanamayan ve yürüme zorluğu yaşayan eşim orada nasıl yemek yesin? Tuvalet ihtiyacını nasıl gidersin? Kişisel bakımını nasıl yapsın? Eşyalarını nasıl yıkasın? Bize isnat ettikleri suçlarla uzaktan yakından ilgimiz bulunmamaktadır. 2009 yılın-dan beri yüzde 98 engelli olan eşim isnat edilen suçları nasıl işlemiş olabilir?

eşim benim en büyük destekçimdi. Engelli olsa bile onun varlığı yetiyordu.

Biz zaten eşim Gazi olduktan sonra çok zor şartlardan geçtik. Şimdi sizin aracılığınızla bize bunları yaşatanlara soruyorum. Gözleri görmeyen, ellerini kullanamayan ve yürüme zorluğu yaşayan eşim orada nasıl yemek yesin? Tuvalet ihtiyacını nasıl gidersin? Kişisel bakımını nasıl yapsın? Eşyalarını nasıl yıkasın? Bize isnat ettikleri suçlarla uzaktan yakından ilgimiz bulunmamaktadır. 2009 yılın-dan beri yüzde 98 engelli olan eşim isnat edilen suçları nasıl işlemiş olabilir? Bu konuda sesimiz olmanızı istiyorum."

Özlem Hanım'ın bu çılgınlıklarını bir sonraki gün köşesinde Emin ÇÖLAŞAN da kaleme almıştı. Kalbinde insaf olanlar zor da olsa bir şeyler yazıp söylemenin çabası içinde-lerdi.

Emin Bey de telefonla Özlem Hanım'ı aramış.

- Emin ÇÖLAŞAN:

"Peki ama yüzde 98 özürlü Bilal Bey bu koşullarda cezaevinde nasıl yaşıyor? "

- Özlem Hanım:

"Çok zor Emin Bey çok zor. İsteddiği giysileri kısıtlama olduğu için veremiyoruz. 20-25 kişilik koğuştaki kalıyorlarmış.

Yemeklerini başkaları yedirmeye çalışıyormuş. Tuvalet olayı çok zor. Bakım hiç yok. Haftada bir gün kapalı görüşümüz var. Camın arkasından telefonla görüşebiliyorum. Hem benim hem de kızlarımın psikolojisi artık iyice bozuldu. Eşimin suçu varsa söylesinler, yoksa tahliye etsinler.

Herhalde yurtdışına kaçacak değiliz. Hiçbir suçu olmayan yüzde 98 engelli bir insanın bu koşullarda cezaevinde tutulması insanlık dışı bir olaydır."

- Emin ÇÖLAŞAN:

"Evet, bence de öyle. Bu yazıyı isyan ederek, içim kan ağlayarak ve 'Olmaz böyle şey' diye bağırarak bitiriyorum.

Okuduğum bu köşe yazılarından sonra içimde oluşan acıyı tarif etmek çok zordu.

Ruhumun kanatları kırılmış, sakat kalmıştı. Artık pır pır seslerini duyamıyordum.

Gözyaşlarım gülümsemeyi bırakmış ağlıyordu.

Kanadı koparılan kelekleri gördükçe ilkel çağdaki insanlar bu modern çağdaki zındıklardan daha medeni geliyordu bana. Daha medeni...

Kaynak:

Okumuş olduğunuz bu hikaye Türkiye’de zulümden kaçıp gaybubet hayatı yaşayan rumuz isimli Yasin Aslıyanık tarafından kaleme alınmıştır. Yasin Aslıyanık, Türkiye’de ki yaşanmış mağduriyet hikayelerini AST’nin bizzat tanıdığı güvenilir bir kaynağa ulaştırmıştır. Kişilerin güvenliği açısından yerler ve isimler deşifre edilmemektedir.

Copyright © APH ve AST, 2019

APH NO: SS-3-8-0319VB-TR

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST’ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç’in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

